

gjøre Sproget rigtig dansk, thi man kan let gaae for vidt heri. Jeg erkjender fuldkommen, hvor interessant det var at høre de forskjellige Bemærkninger, som fremkom fra en af de ærede Herrer, der have stillet disse forskjellige Endringer med Hensyn til Sproget, men jeg kan dog ikke nægte, at det vilde forekomme mig besynderligt, om man f. Ex. i denne Lov istedetfor Politidirektøren vilde skabe en Overpolitimester med den fulde Bevidsthed om, at han om maaskee ikke lang Tid vilde være Overpolitimester mere, thi hvis Politimesteren gaaer bort, saa bliver der alene en Overpolitimester. Man kunde nu sige hertil: „Vi have jo en Overpræsident i Kjøbenhavn og Flensborg, uden at der er nogen Præsident“, men jeg siger ikke for Meget, naar jeg udtaler, at Mange have undret sig over, at der var en Overpræsident, naar der ikke var en Præsident, og jeg troer, det vilde gaae paa samme Maade, hvis man skabte en Overpolitimester, at han om kort Tid vilde staae som Overpolitimester, hvor der ingen Politimester var. Jeg troer derfor, at man, hvis man vil gaae denne Vej, maa ansee det for særdeles ønskeligt, at de samme Forslagsstillere til tredje Behandling vilde stille et Endringsforslag, som gik ud paa, at naar Vicepolitidirektørens Embede ophørte, skulde Overpolitimesteren ikke kaldes Andet end Politimester, saa var der dog nogen Konsekvents tilstede. En Kontorchef skal kaldes en „Forretningsfører“. Jeg troer virkelig, det vilde være en høist uheldig Forandring; jeg skal ikke nærmere gaae ind paa en Forklaring over, hvad en Forretningsfører er, men det er vistnok de fleste af de ærede Medlemmer bekendt, at man med Begrebet „Forretningsfører“ forbinder en ganske anden Forestilling end med Begrebet „Kontorchef“. Den af de ærede Forslagsstillere, som talte, dvælede noget ved den Tvivl, der kunde være om, hvorledes man egentlig skulde kalde Politinspektøren, og kom til det Resultat, at man kunde kalde ham „Byfoged“. Jeg for mit Vedkommende maa nedlægge Protest mod, at man kalder ham Byfoged; dette vil, saaledes som Forholdene nu ere, medføre Forlegenheder ligeoverfor de Mænd, som nu have Embedsstillinger, der betegnes paa denne Maade. Men det vilde vist ikke falde vanskeligt at faae en anden Be-

tegnelse herfor, man kunde jo kalde ham „Bymester“, det vilde svare ret godt til Benævnelsen „Byvend“, Noget af Udtrykkene ere saadanne, at jeg virkelig havde vanskeligt ved at forstaae, hvorledes man egentlig var kommet til dem. Der er eet Udtryk, som netop efter hele den Udvikling, som den ærede Rigsdagsmand gav det, havde sin store historiske Interesse, og deri kan han have ganske Ret; det er Forslaget om at ombytte „Pension“ med „Efterløn“. Jeg tør ikke gaae ind paa, om en rigtig og nøjagtig Undersøgelse af Ordet fra gammel Tid leder til at give det denne Betydning, men een Ting er vis, uagtet den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at det var et Ord, hvis Betydning Alle forstode, at det gik mig ganske anderledes; jeg synes, at naar man hører Tale om „Efterløn“, saa maa man derved tænke paa „et Tillæg til Lønnen“. Saaledes som det er gaaet mig med dette Ord, saaledes gaaer det mig ogsaa med mange andre af disse Udtryk, og jeg vil derfor, uden at inklude mig paa Enkelthederne af disse, tillade mig paa Lovudkastets Begjæring at anbefale, at man gaaer til Bedtagelsen af disse Endringsforslag, med stor Varsomhed.

Varfod: Det træffer sig saa uheldigt for den høitærede Minister, som nu udtalte sig mod disse Endringsforslag, der skulde tjene til at rense Sproget i Loven, at han selv kom til, medens han talte — det var hans danske Natur, der gik over Optugtelsen — at bruge Ordet „Politimandsstab“ istedetfor „Politipersonale“. Han har altsaa selv ført et saa grundigt Forsvar for eet af Endringsforslagene, at jeg ikke troer at behøve at opholde mig videre ved dette, men det kunde være, at flere af de andre lige saa fuldt kunne bestaae deres Prøve som dette ene. Naar den ærede Minister fandt det vanskeligt at forstaae, hvad en Efterløn vilde sige, saa har han rimeligviis glemte, at vi have Noget, der hedder Efterbevilning og vi have flere andre lignende Ord, brugte og maaskee tildeels dannede her i Rigsdagen, som vel tjene til at støtte saadanne Ord som Efterløn, selv om man ikke skulde kjende dets historiske Oprindelse, og selv om det ikke strax, som jeg dog troer, umiddelbar skulde sige enhver Vedkommende, hvad det